

Évközi 10. vasárnap 2013.

Bevezetés

A mai Igeliturgiában, két, mai fülnek furcsa, hihetetlen történetről hallunk majd. Az egyik szerint Illés próféta Careftában az Úr segítségével életre kelti szállásadója halott fiát. A másik történetben Jézus Naim városának kapujánál föltámasztja egy özvegyasszony egyetlen fiát.

Igazán megható mindkét történet, csak éppen nehezen hihető. Pedig az úrfelmutatás után minden szentmisében liturgikus felkiáltással teszünk tanúságot az élet és a halál szoros összefüggéséről, az életnek a halálon aratott győzelméről. „Halálot hirdetjük Urunk, és hittel valljuk föltámasztását.” Időközben mindez gépies imádsággá lett. Így mit jelent ez számunkra? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié litánia

Komolyan gondolunk-e arra, amit gyakran humorizálva mondunk, hogy csak a halál biztos. És e szerint élünk-e? Uram irgalmazz!

És arra, hogy amikor testünk enyészetnek indul, lelkünket a mennyben örök otthon várja? Krisztus kegyelmezz!

És Jézus eme szavaira, hogy én vagyok az élet és feltámasztás, aki bennem hisz, ha meghal is, élni fog örökké? Uram irgalmazz!

Evangelium után

Hívó létünkre hiszünk Isten mindenható erejében, és képesnek tartjuk Őt hatalmas csodák és tettek művelésére, de még ekkor is felmerül bennünk a kétely: Vajon mennyi az igazság a történetekben? Valóban

megtörténtek a bennük leírt események?

Ha tüzetesebben szemügyre vesszük a kérdést, rögtön kiderül, hogy itt tulajdonképpen két nem egészen azonos dolog foglalkoztat bennünket.

Először tudni szeretnénk, hogy megtörtént-e az, amit az evangélista leírt?

Másodszor: Valóban megtörtént-e a naimi ifjú feltámasztása? És hogyan?

Kérdésfeltevésünk nem mentes a korszellem hatásától. A legtöbben csak azt tartjuk igaznak, ami valóban megtörtént. Másképpen: ami nem történt meg, az nem igaz.

A Biblia szellemvilága elűt ettől a gondolkodástól. A Biblia mégsem meséskönyv. A Szentírás sok történelmi eseményt foglal magába: ezek valamikor lejátszódtak, végbementek, és megtörténtek úgy, amint az a Szentírásban áll.

A naimi ifjú feltámasztását egyedül Lukács evangélista jegyezte fel, és ő az eseményt történelmileg egészen hitelesnek tartotta. De a bibliai igazság! Nem merül ki abban, hogy történelmileg kétségtelenül lejátszódott, illetve végbement.

Ma már senki sem tudja egészen pontosan felmérni, hogy valójában mi játszódott le Jézus és a temetési menet találkozásakor Naim városának kapujánál. Lukács által leírt történetből mégis jóval többet tudhatunk meg. Azt, tudni illik, hogy Jézus az Élet és Halál Ura.

A naimi ifjú esete azt hirdeti, hogy Jézus hatalma még a síron túlra is kiterjed. Jézus az Atya küldötte, az Isten Fia. Üdvözítő. Szabadító. Mes-

siás. Akinek működése révén, a Biblia szerint: „vakok látnak, sánták járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak feltámadnak, a szegényeknek meg hirdetik az evangéliumot”.

Ahol Jézus jár, ott megalakul és épül Isten országa. Ott megtörik minden más hatalom. Az evangélista a Naimi ifjú meghatóan szép tömör történetével erre mutat rá.

Ahol Jézus jár, ott boldogok a szegények, a szomorúak megvigasztalódnak, meggyógyulnak a betegek és életre kelnek a halottak győzedelmeskedik Isten üdvözítő ereje. Ahol Jézus megjelenik, ott még az élet legkönyörtelenebb ellensége, a halál is kudarcot vall és győzedelmeskedik az élet.

A naimi csodatörténet azonban nemcsak ebből a szempontból igaz. Igazsága bennünk is valósággá válik, ha megnyitjuk szívünket a rendkívüli elbeszélésben felénk közeledő isteni erő és szeretet előtt.

Saját életünkben is megtörténik a csoda, ha elsőként köszöntjük haragosainkat és mi kérünk bocsánatot azoktól, akik megsértettek. Megtörténik a csoda, ha szívesen és önként segítünk munkatársunknak nehéz munkájában. Katasztrófa sújtotta honfitársaink tízezreinek. Vagy nem csoda, a nemzeti összetartozás napjaiban, a nemzet ilyen példamutató összetartozása, egymás önzetlen segítése, nem szavakkal, hanem tettekkel!

Ahol Isten ereje működik, ott csoda történik: leomlanak a válaszfalak és megnyílnak, a szomszédok kapui. A tömbházak zárt ajtóit a szomszédok előtt.

Ilyenkor Isten szavára megtörténnek a hétköznapi csodák, amit Jézus Naim városának kapujában parancsolt: „Ifjú, mondom neked, kelj föl.” Csak éppen a megszólított „halottak” lesznek mások: a naimi ifjú hazai társai. Ifjak és felnőttek. Jézus ma is rendelkezik: Kedves magyar fiatal ifjú és hölgy, és dolgos kezű felnőtt honfitárs, ma neked szólok, kelj föl!

Akik meghallják hívó szavát, föltámadnak és új életre kelnek, nem lődörögnek az utcán, hanem készülnek hazánk jövőjét építő feladatukra. A felnőttek pedig lelkiismeretes kötelességteljesítésükkel hirdetik akárhányszor akartok is elpusztítani, mi magyar ifjak és felnőttek, mindig új életre támadunk!

A csodálatos történetek igazsága sokkal több a hiteles történelmi események sorozatánál. A naimi kapunál nagyobb dolog történt, mint csak egyszerűen annyi, hogy egy édesanya élve kapta vissza korábban elhunyt gyermekét. Ez nagydolog, vitathatatlan, de ennél sokkal nagyobb esemény, hogy a naimi kapunál az emberek az Élet Urával, Jézus Krisztussal találkoztak, aki egyedül mondhatta magáról: Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet.

Hazai viszonylatban igazi boldogabb jövőt biztosító esemény lenne, ha minden honfitársunk találkozna az Élet és Halál urával, és eggyé, tudna lenni, magyar a magyarral, nemcsak a katasztrófa idején, hanem a szürke, dolgos hétköznapiokon is.

Ámen

F. F.